

[Finansministeren.]

Det er klart, at registreringspligten for håndværkerne vil kunne give anledning til vanskeligheder i regnskabsmæssig henseende såvel for håndværkerne som for toldvæsenet. For at lette disse vanskeligheder har der været et snævert samarbejde mellem finansministeriet og erhvervsorganisationerne med henblik på at nå frem til bestemmelser vedrørende regnskabsførelse og berigtigelsesgrundlag, som uden for stort besvær ville kunne administreres af håndværkerne. Efter indgående forhandlinger kunne bestemmelserne udsendes den 31. maj.

Der er lagt vægt på at udforme bestemmelserne på en sådan måde, at den enkelte håndværker med eller uden toldvæsenets bistand kan vælge mellem flere regnskabsmetoder m. v., således at han kan anvende den, som passer bedst til hans forhold. Jeg er glad for at kunne tilføje, at bygningshåndværkernes registreringsforhold synes at være ordnet på en måde, der er tilfredsstillende for både erhvervet og administrationen. Da den nugældende registreringsordning skulle træde i kraft, blev det hævdet, at den ville komme til at omfatte titusinder af bygningshåndværkere. Ifølge den seneste optælling drejer det sig om 3.300.

Efter disse bemærkninger om håndværkernes registreringsforhold skal jeg oplyse, at adskillige handelsvirksomheder, der traditionelt sælger både en gros og en detail og derfor hverken er rene detaillister eller rene grossister, har haft megen gavn af bestemmelserne i lovens § 7, stk. 2 b, der inden for visse grænser tillader detailforretninger at sælge en gros uden derfor at blive registreringspligtige.

Bestemmelsen i lovens § 8 om registreringsfritagelse for virksomhedsgrupper er af hensyn til konsekvenserne kun blevet anvendt i ringe grad. Jeg kan nævne, at blinde håndværkere, der afsætter afgiftspligtige varer af egen fremstilling — uanset om det kun sker direkte til forbrugere eller også til handlende — er blevet fritaget for registrering, såfremt deres afsætning ikke overstiger 25.000 kr. årligt.

Under sidste års forhandlinger om afgiftens placering i det ene eller det andet omsætningsled spillede antallet af virksomheder en væsentlig rolle i debatten. I em-

bedsmændenes engrosbetænkning — bind A, side 6 — er det anført, at detailedsafgiften ville kræve 125.000 virksomheder anmeldt, engrosafgiften 80.000-85.000. Det sidste tal måtte naturligvis reduceres, efter at levnedsmidlerne var gledet ud. Det ærede medlem hr. Poul Møller anslog under lovforslagets anden behandling den 7. juni 1962 antallet af kontrollerede virksomheder til 60.000. Disse skøn hvilede på erhvervstællingen af 1948. I det følgende tiår er der imidlertid ad dømmet efter erhvervstællingen af 1958, som er blevet offentliggjort for nogen tid siden, sket en ikke ubetydelig reduktion af antallet af fremstillingsvirksomheder. Og det kan nu oplyses, at ifølge en af finansministeriet pr. 20. august 1963 foretagen tælling er antallet af anmeldte virksomheder i henhold til omsloven 52.400. Heraf er imidlertid 12.200 blevet fritaget i medfør af § 7 på grund af deres ringe omsætning af afgiftspligtige varer, således at 40.200 er blevet registreret.

Lovens bestemmelser om, hvornår der foreligger en afgiftspligtig omsætning, og hvad der medregnes og ikke medregnes i denne, findes i §§ 9-13.

Jeg skal nævne, at § 12, stk. 1, angiver nogle former for afsætning, der ikke skal medregnes ved opgørelsen af den afgiftspligtige omsætning, og at paragraffens andet stykke bemyndiger finansministeren til at fastsætte de nærmere betingelser for denne afgiftsfritagelse. Det drejer sig kun om nogle få ordensforskrifter bl. a. vedrørende anvendelsen af det legitimationskort, som er udleveret til de registrerede virksomheder. Disse forskrifter er omtalt i vejledningen på side 29. De giver mig ikke anledning til yderligere bemærkninger.

Det gør derimod § 14. I paragraffens første stykke er det fastsat, at registrerede virksomheder skal indkøbe varer, som er bestemt til uden videre forarbejdning at afsættes direkte til forbrugere, eventuelt gennem eget detailudsalg, i afgiftsberigtiget stand. Denne bestemmelse må ses i sammenhæng med reglen i § 9, stk. 1, hvorefter der på legitimationskortet — ud over råvarer m. v. til oparbejdning og visse driftsmidler til fremstillingsprocessen — kun kan indkøbes varer i afgiftsfri stand, hvis de er bestemt til videresalg en gros eller til salg i ikke afgiftsberigtiget stand, f. eks. til eks-